

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. М., 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П. в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава Анг. Ралинова

при участието на секретаря Катя Т. Кентова
като разгледа докладваното от Десислава Анг. Ралинова Търговско дело № 20215200900055 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 511 ал.1 т.2 от КЗ във вр. с чл.513 от КЗ, във вр. с чл.45 от ЗЗД и чл.52 от ЗЗД и по чл.86 от ЗЗД.

Депозирана е искова молба от Н. А. Ш., с ЕГН *****, с адрес гр.П. ул.“Х. “ №, вх.““ и Л. И. С. с ЕГН*****, с адрес ул.“М.“ № ет., със съдебен адрес гр. ул.“Х. Б.“№2 полует. офис и адв.Н. Н.Д. и Ж. В.Т., **срещу** Сдруж.е „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, с булстат 130764706 с адрес гр.София ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.2, **в която са излож. обстоятелства**, че на 24.05.2020 година в 18.35 часа на път ПП I-179.2 км. посока гр.М.-гр.Б. било настъпило ПТП, между ТИР м.Мерцедес, модел Актрос 1842 с рег. № и триосно полуремарке, управляван от виновния водач М. Б. и МПС л.а. Шкода Фабия, с рег. № управляван от Г. И. Г., като М. нарушил ЗДвП, движел се при лоша видимост, релеф, мокра пътна настилка, интензивност на двиЖ.ето, завой и при грубо нарушение на предвиденото ограничение-за скорост на конкретния пътен участък, навлязъл в насрещната лента за двиЖ.е, блъснал със задна лява част на полуремаркетото правомерно движещия се насрещно л.а. марка „Шкода“, модел „Фабия“ Г., явяващ се син и брат на ищите. В резултат на тези действия л.а. марка „Шкода“, модел „Фабия“ с рег. № НХ бил премазан в лявата си част и в пряка причинно-следствена връзка с това мигновено настъпила смъртта на водача - Г. Г. пред очите на неговия фактически съжител М.В. Г. и дъщеря му - А. Г.Излож. са обстоятелства, че за станалото ПТП, било образувано н.о.х.д. № 284/2020г. по описа на Окръжен съд - София, НО нак.отд.,

III състав, била постановена осъдителна присъда срещу водача М. Б. на дата 06.10.2020г. за извършено престъпление - причинена смърт на едно лице Г. И. Г. и причинени телесни увреждания опасност за живота на второ лице - А. Г. Г., /негова дъщеря/. Ищците сочат, че относно МПС ТИР марка „Мерцедес“, модел „Актрос 1842“ с рег. № и триосно полуремарке с рег. № е било налице валидно застрахователно покритие, обуславящо отговорността на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи на осн. чл.511, ал.1, т.2 от КЗ.

Твърди се, че били изпълнили и изискванията на чл.380 от КЗ, като депозирали писмена претенция - извънсъдебна претенция с вх. № 2-2775 от 17.12.2020г., отговорът по която бил обективиран в писмо с изх. № 1-0004 от 07.01.2021г. по описа на НББАЗ, с който изисквал за произнасяне по предявената от ищцата Н. Ш. претенция да бъдат представени допълнителни документи, тъй като до представянето на тези документи дружеството нямало основание да изплати претендираното застрахователно обезщетение, а по отношение на втория ищец Л. С. отговаряли, че не са представени писмени доказателства или документи, доказващи съществуването на дълбока и трайна емоционална връзка с починалия, нито търпени в резултат на настъпилата смърт болки и страдания, които да доказват основателност на предявената претенция по отношение на нея и тя като сестра на починалия не попадала в кръга от роднини съгласно установената трайна съдебна практика на ВКС и следвало да бъде обезщетена по изключение и то единствено и само по съдебен път. Излож. са подробни обстоятелства относно протеклата кореспонденция с ответника представяне на присъдата и всички други доказателства, но въпреки това и до настоящият момент обезщетението не било изплатено, абсолютно неоснователно. Поради което, се твърди, че ответникът на основание чл.429, ал.3 от КЗ, дължи лихва от датата на депозирание на извънсъдебната претенция - 17.12.2020г. до окончателното ѝ изплащане върху претендирана/присъдена главница, както и законна лихва съгласно чл.497, ал.1, т.1 от КЗ.

Излож. са обстоятелства, че в резултат на смъртта на Г., ищците търпели болки и страдания, като по отношение на Н. Ш., са излож. следните обстоятелства: Н. Ш. е майка на починалия Г. Г.- неин единствен син и морална, емоционална и финансова опора в живота, продължител на рода ѝ. Н. Ш. е загубила своята най-голяма емоционална и духовна опора - своя единствен син Г. Г., приятел, мъжката подкрепа в трудни моменти. Обстоятелството, че смъртта настъпила по такъв нелеп начин, внезапно и отличаващо се с изключителна жестокост, още повече засилвала болките и страданията, които изпитвала. Твърди се, че негативните последици от нея били невъзстановими и оставят дълбок и болезнен отпечатък завинаги, имайки предвид факта на силната емоционална връзка, която имала със сина си, което прави вредата в това отношение непоправима, материално неизмерима и непреодолима във времето. Ищцата осъзнавала и страдала от факта, че завинаги е лишена от любовта и подкрепата

на сина си.

Преди инцидента Н. била един активен, борбен и силен човек, радвала се е на спокоен живот като пенсионер, заобиколена от семейството и близките си, радвала се на чести срещи с близки, приятели и с внуците и била щастлива в семейството, което създала и изключително много се гордеела с постиж.ята на децата си, особено на първородния си син Г. След настъпилия инцидент, се твърди, че ищцата Н. се затворила в себе си и съпреживявала постоянно трагичния инцидент, отнел живота на любимия ѝ син, изживявала болезнено смъртта му, отказвала да говори и общува с близки. Загубата на роден син в разцвета на живота и професионалната му кариера съставлявало едно от най-тежките възможни житейски събития така, че дори и интензивността на страданието ѝ да намалява във времето, негативните последици са невъзстановими и оставят дълбок и болезнен отпечатък завинаги, имайки предвид факта на силната емоционална връзка майка - син. Твърди се, че това било най-тежката неимуществена вреда безвъзвратна загуба на любим човек, която безспорно е причинила мъки и страдания на ищцата, тъй като е изключително тежко родител да загуби своето първородно дете, майка да загуби своя син, още повече, че това не е естественият ред, по който следва да си отива един човек от този живот. Сочи се, че починалият Г. Г. е завършил висшето си образование в гр.С., а впоследствие се преместил на квартира там, където създал дом и семейство, започнал работа, но въпреки това същият използвал всяка възможна минута, за да се чува по телефона с майка си, която продължавала да живее в родния им дом в гр.П., а в свободното си време и уикенди заедно със семейството си прекарвали заедно лично време с ищцата в семейната им къща. Сочи се, че били налице утежняващи процесното събитие, обстоятелства, които имали за последица особен, изключителен интензитет на търпените болки и страдания в резултата загубата на Г. Г., както и силно негативен отпечатък върху психиката на ищцата, тъй като Ш. губи в рамките на 2003г. през десет месеца и двамата си родители. В резултата на което единствено нейно семейство и най - близки хора остават съпругът ѝ и двете ѝ деца, вече студенти в гр.С. След това смъртта продължавала да я следва и през 2015г. дългогодишният ѝ съпруг и любим човек И. Г. Ш., с който е била в граждански брак от 18.05.1975г. /общо 40 години брак/ намира също смъртта си поради здравословни проблеми, което поставило Г. Г., нейният единствен син, като глава на семейството, опора, център, основна помощ и единствен мъж и подкрепа за Ш. занапред, на който тя разчитала за абсолютно всичко и прекарвал максимално време с нея, за да продължава да чувства любов и топлина, въпреки загубите ѝ. Когато неочаквано, внезапно и изключително жестоко след пет години, през месец май на 2020г., загубила и Г. Г. в разцвета на силите си, ищцата не можела да преодолее загубата, а през месец юни 2020г. от този свят си отишла и по-малката ѝ, сестра на Н. Ш. - И., поради здравословни проблеми. Твърди се, още, че смъртта на Г. оставил един траен отпечатък върху живота ѝ - наблюдавала се промяна в поведението на ищцата, страх да се вози в автомобил, при пресичане на улици, страх от ТИР-ове, въобще двиЖ.е навън. Освен това напълно се е изолирала и затворила у дома си, където усещала единствено спокойствие заобиколена между четири стени, сигурност, че нищо лошо повече не може да я сполети. Твърди се, че при нея била налице страхова невроза, тъй като често изпадала в паника, когато се налагало да излиза извън дома си, да пътува, молела близки, дъщеря ѝ да идват при нея.

По отношение на втората ищца Л. С., по-малката сестра на починалия Г. Г., чиято възрастова разлика е едва 4 години, са излож. обстоятелства, че от 1979г. до 1994г. тя и семейството ѝ, вкл. брат ѝ - Г. Г., са живеели в гр. П., първоначално на един

адрес, след това на друг - гр. П., бул. „Х. Б.“ №, вх.““, ет., ап.. Преди трагичния инцидент двамата с Г. са били изключително близки, още от деца в различни периоди на обучението си са учили в едни и същи училища, споделяли са проблемите и радостите в живота си, помагали са си както в училище, така и за лични проблеми, отношенията им са се отличавали като изключително близки, приятелски, основани на взаимна обич, доверие и подкрепа. Поради малката разлика помежду им - едва 4 години, Г. и Л. почти през целия си живот са учили в едни и същи училища, като първоначално са учили в ОУ „Х. Б.“, гр. П. за периода 1985г.-1989г., а след това Л. продължава обучението си в друго основно училище, а Г. - в Езикова гимназия в гр. П.. След това отиват да учат и заживяват в гр.С., където първо Г. отива да учи в УНСС, а след това при него в гр. С. отива и Л., след като е приета в университет през 1997г., където отново са заедно с брат й до 2000г., като и двамата живеят в Студентски град, като първата година живеят заедно и тя отново става част от неговата компания и приятелски кръг, а след това продължават да живеят там на близко разстояние до завършването им на университет. След като и двамата завършват обучението си, отново продължават да бъдат изключително близки, да се виждат често, да ходят на гости заедно със семействата си, да поддържат постоянни срещи, разговори и контакти, до настъпване на смъртта му през май 2020 година.

Сочи се, че след настъпилата смърт на Г. Г., Л. продължава да поддържа близки контакти със семейството му - неговата спътница в живота и дъщеря им, да им помага, подкрепя ги в тежки дни. За ищцата Л. С. било много трудно да приеме, че е изгубила завинаги по-големия си брат, своята опора, изповедник и съдник в живота, с когото цял живот са расли заедно, са споделяли всичко и са били изключително близки и сплотени. Загубата на роден брат също съставлявала едно от най-тежките възможни житейски събития, чиято интензивност на страдание не би могла да намалее във времето, а негативните последици от нея щели да останат за Л. завинаги невъзстановими, един дълбок и болезнен отпечатък в живота й.Сочи се в исквата молба, че отношенията между Л. и Г.можело да бъдат окачествени като изключително близки, че е съществувала помежду им дълбока и трайна емоционална връзка и С. преживява изключително тежко смъртта на единствения си, по-голям брат. Л. С. изживявала изключително тежко този период след загубата на брат си Г. Г., денят на катастрофата бил белязан като най-трагичният в живота й. Преди инцидента тя била един активен, борбен и силен човек, радвала се на спокоен живот и срещи с близки и приятели, била щастлива. След инцидента при ищцата също се наблюдавало наличие на негативни психологически последици - станала по-уязвима, по-неуверена и по-несигурна в своите възможности, изцяло върху нейните плещи паднали грижите върху майка й, която изключително трудно изживявала трагичната смърт на сина си. Всичко това добавяло и допълнителна тежест, като се наблюдавала промяна в поведението й - станала избухлива, сприхава, плачлива, затворена, отказвала да общува с други хора извън служебните си контакти, затворила се и се самовгълбила, с постоянни мисли за майка си и своето семейство, дали и тях няма да ги сполети такава трагедия, изпълнена с чувство за самота и безпомощност, с безперспективни мисли за бъдещето й, изпълнена с чувство за безпокойство как ще продължи и ще се справили ли с живота, след загубата на брат си, голямата опора и подкрепа в живота й, който винаги е бил до нея, грижил се е, помагал й е и я е напътствал.

Излож. са също и обстоятелства, че починалият Г. Г. бил изключително жизнен, деен, отзивчив, инициативен, изпълнен с желание да живее човек, същият бил с висше образование по икономика на транспорта, дълги години заемал длъжност управител в

редица хипермаркети, изключителен и многоуважаван професионалист, човек, приятел, с високо социално и материално положение, ценен от всички - близки и приятели. Приятел на много хора, същият помагал, бил е отзивчив, усмихнат, весел и приятен човек, винаги загрижен за семейството и близките си, в помощ и подкрепа на майка си и сестра си. Пострадалият се грижел за цялото си семейство, за самотната си майка и дори за сестра си, както финансово, така и морално. Сочи се, че Г. е бил отличен студент, личност с изразени принципи, лоялност, постоянство, устойчивост и твърдост в желанията си и с ясни цели за постигането на мечтите си, спазвайки моралните норми, помагайки на другите и изкачвайки се бавно, но сигурно в личностното си и професионално развитие, същият бил с изявени лидерски способности, видно още от редовната му служба, като войник - командир на взвод.

Във връзка с изложеното се моли, съдът да постанови съдебно решение, с което да осъди ответното Сдружение „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, булстат 130764706, да заплати на Н. А. Ш. сумата от **150 000 лева** - обезщетение за претърпени неимуществени вреди във връзка с настъпилата смърт на нейния син, ведно със законна лихва върху посочената по-горе сума съгласно чл.429 ал.3 от КЗ, считано от датата на уведомяване с извънсъдебната претенция - **17.12.2020г.** до окончателното ѝ изплащане, както и се претендира законна лихва върху посочената по - горе сума главница и лихва по чл.429, ал.3 от КЗ, считано от датата, на която изтичат 15 работни дни **съгласно чл.497, ал.1, т.1 от КЗ**, или от дата - 13.01.2021г. до окончателното изплащане на сумите **и на Л. И. С.** сумата от **50 000 лева** - обезщетение за претърпени неимуществени вреди във връзка с настъпилата смърт на нейния брат, ведно със законна лихва върху посочената по-горе сума **съгласно чл.429, ал.3 от КЗ**, считано от датата на уведомяване с извънсъдебната претенция - **17.12.2020г.** до окончателното ѝ изплащане, ведно със законна лихва върху посочената по - горе суми считано от **13.01.2021г.** до окончателното изплащане.

Претендират и разноски.

С допълнителна молба вх.№4351/29.11.2021г. са представени писмени доказателства – заверено копие на присъда №29/6.10.2020г. по н.о.х.д.№284/2020г. по описа на Софийски окръжен съд и решение №163/21.05.2021г. по в.н.о.х.д.344/21г. по описа на Апелативен съд Пловдив.

В срока по чл.367 от ГПК от ответника Сдружение „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, булстат 130764706, чрез Адвокатско дружество „Харалампиева, Янкова и Цървуланова, със съдебен адрес гр. ул.“С.“ № ет. ап.-дясно е депозиран отговор на исковата молба.Оспорва се иска на Л. С. и правото и да получи обезщетение като сестра на починалият Г.Излож. са обстоятелства, че съгласно Тълкувателно решение № 1/2016 г. на ОСГТК на ВКС, постановено на 21.06.2018 г., правото на лицата, извън посочените в Постановление № 4/61 г. и Постановление № 5/69 г., да получат обезщетение не е абсолютно и същото следва да се допусне като изключение само за случаите, когато житейски обстоятелства и ситуации са станали причина между починалия и лицето да се породи особена близост, оправдаваща получаването на обезщетение за действително претърпени неимуществени вреди.Твърди се,с оглед заявеното в исковата молба и представените доказателства, ищцата Л. С. не се явявала лице от кръга на най-близките на починалия,

по смисъла на двете Постановления, с оглед на което по отношение на същата е необходимо наличие на изключителни и особени, специални основания за присъждане на обезщетение. Разрешението, дадено от посоченото Тълкувателно решение, е, че лицата извън най - близкият семеен и родствен кръг имат право да получат обезщетение, само ако са създали с починалия постоянна, трайна и дълбока емоционална връзка, т.е. само по изключение и то само за случаите на особена близост между починалия и лицето.

Твърди се, че ищцата С., съобразно представените с исковата молба доказателства, е в доказана родствена връзка с починалия Г. Г., но заявеното в исковата претенция не се отличава с изключителност, която излиза извън рамките на обичайните, нормални и естествени, взаимоотношения между брат и сестра, за да обоснове правото ѝ да получи обезщетение за вредите, които търпи от неговата смърт. Оспорват се и двете искиви претенции по размер, като несъответни на претърпените вреди и завишени.

Оспорва се дължимостта на две лихви по чл.429 ал.3 и чл.497 ал.1 т.1 от КЗ, както и от датите посочени в исковата молба. Развити са доводи, че ответника не е застрахователно дружество и статута му е различен от този на застрахователните дружества. Началният момент, от който НББАЗ дължал евентуално законна лихва върху обезщетение е датата, следваща изтичането на тримесечния срок по чл.496 от Кодекса за застраховане, която в конкретния случай, предвид факта, че извънсъдебната претенция на ишците било заведена на 17.12.2020г. е 17.03.2021 г.

Твърди се, че съгласно разпоредбата на чл.506 от КЗ, Бюрото действало като представително национално бюро на застрахователите за Република България в Съвета на бюрата, като участвало и съдействало за функционирането на системата "Зелена карта" и задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в държавите членки и в държавите, подписали Многостранното споразумение или изпълнява функциите на компенсационен орган, като извършва плащания в случаите по чл.515 от КЗ.

Сочи се, че НББАЗ действало в процесния случай, в качеството му на представително национално бюро на застрахователите за Република България в Съвета на бюрата. С оглед обстоятелството, че Бюрото не е застраховател и има различен статут, неоснователно било твърдението, че лихва за забава върху обезщетението се дължи, считано от момента на сезиране на „застрахователя“, тъй като последният отговарял за забавата на застрахования. Развити са подробни съображ.я, посочена е съдебна практика.

Възразява се срещу искането да се приеме за безспорно и не нуждаещо се от доказване обстоятелството относно началния момент на дължимост на лихвата. Изрично се оспорва дължимостта на две отделни лихви, както и изрично

оспорват началната дата на дължимост.

В срока по чл.372 от ГПК е постъпила допълнителна искова молба, в която по повод твърдението на ответника, че на ищцата С. не се дължи обезщетение, са излож. следните факти: Твърди се, че Л. И. С. попадала в кръга на увредени лица по смисъла на чл.478, ал.2 от КЗ вр. с ТР № 1/2018 г. по т.д. № 1/2016г. на ОСНГТК на ВКС поради факта, че същата като сестра на починалия Г. Г., е била в изключително близки отношения на взаимни обич, привързаност и подкрепа, отраснали са заедно дълги години са споделяли общо домакинство, живеели са непрекъснато в един и същи дом, заедно с родителите си до навършване на пълнолетие и след като са приети в гр. С. да учат в университет и двамата в студентските си години продължават да общуват, да се виждат и дори в един момент от обучените си да живеят заедно в едно общежитие. Всичко това водело с категоричност на извода, че двамата са създали изключителна помежду си връзка, която излиза извън рамките на обичайните, нормални и естествени взаимоотношения между брат и сестра и можела да се нарече постоянна, трайна и дълбока във времето. Тези обстоятелства щели да докажат със заявените и ангажирани доказателствени средства - разпит на свидетели и експертизи. Относно възраж.ето на ответника, че обезщетението е прекомерно, са излож. обстоятелства, че обезщетенията които се дължат от ответника за компенсиране на неимуществените вреди, изразяващи се в болки и страдания, които ищите са претърпели, търпят и ще продължават да търпят, са в размера описан в исковата молба. Конкретните неимуществени щети, щели да бъдат доказани с ангажираните доказателствени средства. Заявяват, че претендираното обезщетение не е завишено, дори в разрез с моралните норми, компенсирало вредите и е напълно съобразено с характера и степента на вредите, които по силата на физичните закони било невъзможно да бъдат компенсирани в буквалния смисъл на думата и твърдението на ответното дружество, че така претендиращият размер е прекомерно завишен смятат, че не кореспондира в никакъв случай с принципа на справедливост съгласно чл.52 от ЗЗД.

По отношение на възраж.ето на ответника и претенцията за дължимостта на две лихви, се сочи, че в настоящата хипотеза се дължат две лихви - по чл.429 ал.3 от КЗ и по чл.497 ал.1, т.1 от КЗ. В развилата се извънсъдебна процедура пред НББАЗ била възпрепятствана възможността да им бъдат разгледани претенциите и да бъде определено застрахователно обезщетение на увредените лица. Това обуславяло дължимостта на двете задълж.я за лихви /по чл.429 и чл.497 от КЗ/, тъй като те били с различни правни основания (едното част от общия размер на дължимото застрахователно обезщетение, а другото за забава на застрахователя с определянето и изплащането на общия размер на дължимото застрахователно обезщетение и можело да съществуват паралелно, като подлежали на доказване в процеса по общия ред. В този см. било и решение №128 /04.02.2020 г. по к.т.д. №2466 по описа на ВКС, ТК, I т.о. за 2018 година.

По представения от ответната страна списък с разноси на осн. чл.80 от ГПК, ищцовата страна възразява срещу претендираното адвокатско възнаграждение на ответника, като твърдят че същото е прекомерно определено и претендирано от ответника и в тази връзка недължимо съгласно чл.78 от ГПК и Наредба №1/2004г. на Висшия адвокатски съвет за изплащане на минимални адвокатски възнаграждения.

В законоустановения срок е постъпил допълнителен писмен отговор от ответника, с който се поддържат всички направени възрЖ.я и доказателствени искания, направени с отговора на исковата молба.

Отново се оспорва, липсата на предпоставки ищцата С. да получи обезщетение от смъртта на брат си, оспорва се тя да е претърпяла неимуществени вреди.Повтарят се вече излож.те доводи в депозираният отговор.

Поддържа се оспорването направено с писменият отговор, относно претендираният размер на обезщетение от двете ищци.Алтернативно в случай, че съдът приеме, че на С. се дължи обезщетение се сочи, че размерът на съответствал на съдебната практика.

Поддържа се оспорването на претенцията за законна лихва на ищцата Л. С., поради неоснователност на главната претенция.

Поддържа се изцяло оспорването на претенциите на двете ищци за изплащане на лихва на основание чл.429 ал.3 от КЗ и на основание чл.497, ал.1, т.1 от КЗ, както и се поддържа оспорването на началните дати на дължимост на лихвите.

Сочи се, че трайната практика на ВКС по въпроса за началната дата на дължимостта на лихвата от страна на НББАЗ е основана на особения статут на бюро, което не е застраховател и чийто задълж.я не са производни от отговорността на деликвент, както това е валидно за застрахователя. Според мотивите в решенията на ВКС, Бюро, дължи законна лихва върху обезщетението след изтичане на определения в закона срок за произнасяне по претенцията, който в настоящия случай, бил тримесечен на основание чл. 496 от КЗ от завеждане на извън съдебната претенция на ищците.

По отношение възрЖ.ето на ищците за размера на адв.възнаграждение и оспорването му като прекомерно, се твърди, че размерът на същото бил определен изцяло в съответствие с Наредба № 1/2004 г. с вкл. ДДС, предвид регистрацията на адвокатското дружество по ЗДДС.

В проведените съдебни заседания страните поддържат становищата и възрЖ.ята си.

Окръжният съд, като се запозна с твърденията и исканията, излож. в исковата молба, писменият отговор и Д.звити в хода на производството, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, при съблюдаване на разпоредбата на **чл.235 ал.2 от ГПК**, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Предявените искове са с правно основание чл.511 ал.1 т.2 от КЗ и същите са процесуално допустими. Разпоредбата на чл.511, ал.3 от КЗ обвързва допустимостта на прекия иск с наличието на започната процедура по доброволно уреждане на

отношенията между пострадалия при ПТП и НББАЗ и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред бюро. Касае се за рекламационен срок, въведен от законодателя с новия КЗ, с цел предотвратяване или намаляване на съдебните производства по този вид спорове.

Безспорно е в отношенията между страните, че ищците са сезирали ответника с извънсъдебна претенция по чл.380 ал.1 от КЗ на 17.12.2020 година и той е пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове, в този смисъл същите **са допустими**.

Безспорно е също, че към датата на процесното ПТП задължителната застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите за процесния автомобил, издадена от застрахователното дружество на МПС ТИР марка „Мерцедес“, модел „Актрос 1842“ с рег. № и триосно полуремарке, като същото застрахователно дружество няма назначен кореспондент за територията на Република България по смисъла на чл.510 от КЗ и това обуславя отговорността на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи (НББАЗ) на осн. чл.511, ал.1, т.2 от КЗ

Претенцията е за репарирание на вреди при специфичните условия, визирани в чл.513, ал.1 във вр. с чл.511, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането. Цитираната разпоредба регламентира възможността увредено от транспортно произшествие лице, реализирано на територията на Република България от МПС с чуждестранна регистрация от държава – членка на системата "Зелена карта", да реализира правото си и а обезвреди спрямо НББАЗ гр.София. Съгласно чл.506, ал.2 от КЗ, бюро е представително национално бюро на застрахователите за Република България в Съвета на бюрата, като участва и съдейства за функционирането на системата "Зелена карта" и задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в държавите членки и в държавите, подписали Многостраничното споразумение. Съгласно чл. 513, ал. 1 КЗ, в случаите на съдебен иск, произтичащ от застрахователно събитие по чл. 511, ал. 1 или 2, и при спазване на реда по чл.511, ал.3, бюро е единствено процесуално легитимирано пред компетентния български съд, освен ако искът е предявен срещу застрахователя на виновния водач. В случая е налице хипотезата на чл.511, ал.1, т.2 – няма кореспондент за територията на Република България на застрахователя на виновния водач, което обстоятелство е изрично потвърдено от ответното сдруж.е.

Предявени са искове за репарирание на вреди неимуществени и искове за законна лихва.

Фактическият състав, от който в конкретната хипотеза възниква имуществената отговорност на НББАЗ за заплащане на обезщетение на близките на починалото лице за причинени им неимуществени вреди, обхваща следните материални предпоставки: 1. делинквентът виновно да е увредил пострадалия, като му е причинил травми, довели до летален изход, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение; 2. травматичните увреждания да са причинени при ПТП с участието на водач на моторно превозно средство със застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, сключена с чуждестранен застраховател който няма кореспондент за територията на Република България - българско застрахователно дружество; 3. да са настъпили твърдените

неимуществени вреди.

В настоящия случай ищите не установяват главния факт от значение за спора – че смъртта на Г. Г. е в резултат на ПТП, причинено по вина на М. Б., чрез представяне на присъда №29/6.10.2020 година, с която подсъдимият М. Б. турски гражданин е признат за виновен за това, че на 24.05.2020 година около 18.30 часа на първокласен път №I-1 от републиканската пътна мрежа, в района на километър 179+200, землището на село Н. община Б., софийска област, при управление на моторно превозно средство – т.а. марка Мерцедес Актрос, с турски рег. №, с прикачено триосно полуремарке с турски рег. № с посока на двиЖ.е от гр.В. към гр.Б. е нарушил правилата за двиЖ.е по пътищата: чл.16 ал.1 от ЗДвП - „На пътно платно с двупосочно двиЖ.е на водача на пътно превозно средство е забранено:1. когато платното за двиЖ.е има две пътни ленти - да навлиза и да се движи в лентата за насрещно двиЖ.е освен при изпреварване или заобикаляне“, на пътното платно с двупосочно двиЖ.е, с две пътни ленти за двиЖ.е в противоположните посоки е навлязъл със задната част на полуремаркетото, прикачено към влекач “Мерцедес Актрос“, в лентата за насрещно двиЖ.е, без да извършва изпреварване или заобикаляне, на чл.20 ал.1 от ЗДвП – „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват“.., като не е могъл да контролира непрекъснато МПС което е управлявал и е навлязъл в насрещното пътно платно, със задната част на полуремаркетото, прикачено към влекач Мерцедес Актрос, на управляваното от него пътно превозно средство и е настъпил удар между управлявания от него товарен автомобил и насрещно движещият се лек автомобил марка Шкода Фабия, с рег.№, управляван от Г.И. Г., с ЕГН ***** от гр.П., при което по непредпазливост е причинил смъртта му,/като са били причинени тежки трамватични увреждания и средни телесни повреди на неговата дъщеря А. Г. Г. с ЕГН*****.Присъдата е влязла в законна сила на 24.09.2021 година.

Настъпилите вреди /фактът на смъртта/, както и причинно-следствената връзка между деянието и вредите се установяват от влязлата в сила присъда и мотивите към нея.

По механизма на настъпване на ПТП също няма оспорване от страна на ответника.

От представеното удостоверение за родствени връзки №926/10.07.2020г. се установява, че първата ищца Н. А. Ш. е майка на починалият Г. Г., а втората ищца – Л. И. С. е негова сестра.

Постановената присъда е със задължителна сила за гражданския съд на основание чл.300 от ГПК, установяваща факта на извършеното деяние, неговата противоправност и виновността на дееца.

При наличието в случая на влязло в сила решение на наказателния съд, въз основа

на което за установено се приема извършване на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, не се оспорва механизма на ПТП, на доказване от ищците подлежат единствено причинените неимуществени вреди и техния размер, както и причинна връзка между деянието и вредоносния резултат.

В тази връзка са разпитани свидетели.

По делото е разпитан свидетелят Г. С. съпруг на втората ищца Л. С., който установява, че познава своята тъща от 16 години, а починалият Г. от 17 години. Като установява, че на 24 май, вечерта когато се прибрали, съпругата му получила телефонно обаждане била много уплашена и притеснена и му съобщила, че Г. е починал при катастрофа, а дъщеря му А. е настанена в болница. Разказала му, че са се прибирали към гр. К. родното място на жена му за празниците и тъй като е била на границите между две общини отнело доста време докато разберат къде е откарано тялото на Г. Установява, че те съобщили на ищцата Н. лично на следващият ден, като първоначално тя не можела да повярва. Разказва, че помолили съсед медицинско лице да присъства, тъй като се опасявали със съпругата му, че Н. може да направи някаква криза. Установява, че до самото погребение ищцата Н. Ш. не вярвала, че Г. е починал/смятала, че е жив/ и след това осъзнала всичко. Свидателят твърди, че промяната при нея била много рязка и от инцидента вече две години се била влошила много. Не разпознавала хора, отдръпнала се от живота. Сега когато видела Г. на снимка, спирала пред некролога и започвала да му говори. Преди смъртта му свидетелят установява, че като медицинско лице тя се грижела за своето здраве, била в отлично здраве, но в последните две години развила старческа деменция.

Свидателят установява, че починалият Г. бил грижовен син и факти и обстоятелства от живота му.

По делото е разпитана св. М. Г., която установява, че живеела на семейни начала с починалият Г. Г. Установява, че познава сестрата Л. от повече от 12 години, след като започнали да излизат с Г. Установява, че те винаги са били много близки като брат и сестра. Г. обичал вечер да застава с чаша вино на терасата и да си говори по телефона със своята сестра, като си разказвали как е преминал денят им. Установява, че са си ходили на гости за празници.

Разказва, че тя и позвънила и съобщила, за инцидента и Л. и съпругът ѝ, пристигнали в гр. С. в болницата, където била настанена дъщеря им – А. Установява, че ищцата Л. изпаднала в шок и тя също. Установява, че Л. се съвзела и изслушала лекарите и тя била човекът който и помогнал да се прибере в къщи. Установява, че ищцата Л. и починалият били много повече от брат и сестра, те били приятели. Когато закупували апартамента си – 50 % от личното им участие при покупката, Л. им била предоставила средствата за ремонти и други. Установява също, че след катастрофата се чували всеки ден, че животът и се бил променил, тъй като тя носела цялата отговорност за всичко, което

преди това поделяли с брат си. Установява, че тя се грижела за децата си, за майка ѝ, за къщата, за физическото и психическото си състояние, както и за свидетелката, защото искала тя да се чувства добре. Освен това се грижела и за А. да прекарва достатъчно време с братовчедите си. Свидетелката установява, че Л. не била имала възможност да осъзнае загубата, защото останалите не били и дали възможност, тъй като много хора разчитали единствено на нея. Свидетелката установява, че ищцата Л. не е посещавала медицински специалист.

Установява се от изпратената мед. документация от НЗОК, за периода от 23.05.2015г. до 25.05.2020 година, че ищцата Н. Ш. е страдала от сърдечно заболяване и други, като още през 2015 година е правила консултации, с водеща диагноза- хипертонично сърце без/застойна/ сърдечна недостатъчност, което в противоречие със св. показания на свидетелят С.

По делото е приета като неоспорена от страните КСпсихЕ от лекар психиатър и психолог, която съдът изцяло кредитира и от която се установява, че ищцата е на 74 год., без данни за значима преморбидна патология, при която в последните около 5-6 години е отбелязан постепенно снижаване на когнитивните функции, като в последно време престанала да познава близките си, не можела да се ориентира в позната среда, губели ѝ се цели периоди от живота ѝ. От изследването се маркира неподреденост в поведението, мислите и емоциите, с неовладяеми поведенчески реактиви - на моменти враждебно настроена, нападателна. В други случаи дистантна, подтисната, тревожна. Като цяло манифестирала амплитудност в емоционалните идеации. Налице била загуба на ориентация за място, пространство и личност. Контролирала тазови резервоари. Липсват обаче хигиенни потребности, както и необходимост от хранене, които се задоволяват с помощта на дъщеря ѝ. Дезориентирана за сегашни и текущи събития, случки, дни и празници. Основно живее със спомени от миналото си.

В обобщение според заключението са налице данни за глобален когнитивен дефицит, в рамките на дементен синдром, параклинични данни за корова атрофия и данни за фамилност. Описаната клинична картина съответства на напреднала форма на наследствена Алцхаймерова болест с късно начало.

Болест на Алцхаймер е дегенеративно мозъчно заболяване, което се свързва с генетични и по-малко средови фактори, водещи до отлагане в междуклетъчното пространство на мозъчната тъкан на „вредни“ плаки от неразградим бета-амилоиден протеин. Плаките водят до смърт на неврони и постепенна загуба на мозъчни функции. Научната литература и медицинската практика свързвали причините за заболяването с генетични, биологично детерминирани фактори и не се свързва с екзогенни причини като психотравми, загуби или други.

Според заключението на вещите лица - ищцата Н. Ш. страдала от дементен синдром, Алцхаймеров тип, вероятно фамилен вариант - тежка форма. Психичното разстройство значително влияе върху нормално психологичните процеси на

настроението, мотивацията и емоциите, като ги нарушава до степен на невъзможност за адекватен контрол. Според вещите лица е налице Алцхаймеровата деменция, което състояние е с генетично, биологични етиологични причини и не може да бъде пряко следствие на психотравмен момент. Влошаването при ищцата не е свързано със загубата на сина Й.В. о.с.з. проведено на 4.10.2022 година вещите лица, категорично заявяват, че няма пряка връзка описваното от дъщеря Й, влошаване на психичното разстройство и не е могло да доведе до усложнение на деменцията, след настъпване на смъртта. Според експертите липсват анамnestични или клинично обективни данни както за периода след ПТП-то, така и към датата на изследването, че ищцата страда от ПТСР или реакция на остър стрес. Липсват и данни за психогенно психично разстройство у Н. Ш., същата приема неетиологична медикаментозна терапия за деменция. В настоящият момент Н. Ш. отговаря на критериите за тежък дементен синдром, като прогнозата за развитието е песимистична.

В заключение според вещите лица липсват данни за психологически и емоционални травми при Ш. в резултат на претърпяната загуба, които да имат пряко отношение към описания медицински проблем.

С оглед на така събраните доказателства съдът намира, че са доказани всички предпоставки за възникването на отговорността за обезщетяване на вреди от деликт, а именно че на посочената дата е настъпило ПТП, причинено от противоправното поведение на лице което няма кореспондент на територията на страната ни, вследствие на което била причинена смъртта на Г. И. Г. в резултат на което ищцата Н. Ш. е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в болка и страдание поради внезапната загуба на своят син.

Не подлежи на съмнение фактът, че загубата на дете, независимо от възрастта му и обстоятелството, че е създадо собствено семейство, е тежко и непреодолимо емоционално изживяване за родителя, с трайно и неотменимо проявление във времето. Смъртта на дете, независимо, че то е в зряла възраст и има собствено семейство и деца, има за ищцата пагубни последици. Загубата е необратима, съпътствана с ежедневна мъка и коренна промяна в живота Й.

Съобразявайки разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, оценявайки връзката в семейството и обстоятелството, че това е тежко събитие, но от друга страна поради заболяването което ищцата е имала към момента на смъртта на сина Й – Алцхаймерова деменция, тя не е понесла като интензитет толкова голяма болка и мъка, каквато е описана в исковата молба. Тя дори трудно е осъзнала с оглед констатираното и психическо състояние, какво точно се е случило. Отчитайки всички фактори, възрастта Й, заболяването което е отключено много преди инцидента, съдът счита за справедлив размер на обезщетението **сумата от 80 000 лева**, тъй като преживяната психическа травма не е била при ищцата с голям интензитет/такава каквато би била ако не страдала от Алцхаймер с дементни нарушения/. Това се установява както от

св.показания на нейният зет –св.С., така и от излож.ето на двете вещи лица.Не се установиха фактите и твърденията излож. в исковата молба и обстоятелството, ищцата Ш. да е развила заболяване – страхова невроза.

За разликата над определения размер от 80 000 лева, до претендирания от 150 000 лева, искът следва да се отхвърли като неоснователен.

Върху обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде присъдена лихва за забава. В исковата молба са оформени два периода на претенция на законна лихва на две основания, според пълномощниците на ищцата се дължи лихва от деня на уведомяването – 17.12.2020 година до окончателното изплащане и от 13.01.2020 година, датата от която изтичат 15 дни от поканата до окончателното изплащане.

Настоящият състав, счита, че се касае за един вид лихва и тя е дължима съобразно трайната и преобладаваща практика, по реда на чл.497 от КЗ.

Лихвата е дължима с изтичане на 15 дневен срок от датата на сезиране на застрахователя с извънсъдебна претенция от страна на пострадалия – аргумент от чл.497 от КЗ. Законът свързва задълж.ето на застрахователя да заплати лихва с датата, на която изтича срокът за представяне на всички необходими доказателства или с изтичане на тримесечния срок за произнасяне на застрахователя /която от двете настъпи по-рано/. В конкретния случай, ищцата е предявила претенция по която е заведена щета на 17.12.2020 година и съдът приема за дата уведомяване на ответника. Тримесечният срок е изтекъл на 17.03.2021 година,/няма данни, че преди това ищцата е представила влязла в сила присъда и всички изискуеми документи/, от която дата се дължи законната лихва, тъй като застрахователят/ответник/ е изпаднал в забава да изпълни задълж.ето си.Размерът ѝ подлежи на установяване от страна на съдебния изпълнител, при наличие на влязъл в сила съдебен акт.Искът за присъждане на лихва, считано от уведомяването – 17.12.2020 година до 17.03.2021 година, подлежи на отхвърляне.

По отношение на ищцата Л. С., която е сестра на починалият, съдът приема следното:

В настоящият казус съобр. ТР№1/2016г.на ОСНГТК на ВКС по **изключение право да** търси обезщетение има и „...всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени..” /т.1 от ТР№1/2016г.на ОСНГТК на ВКС/. Предпоставките да се присъди обезщетение са да е доказано по **несъмнен начин**,че търсещият обезщетение **е изградил приживе с починалия особено близка и надхвърляща общоприетите представи** за родствена близост, връзка, поради която със смъртта **търпи „изключителни” по интензитета си** болки и страдания. Липсва дефиниция на критерия „изключителни”, но изхождайки от мотивите на тълкувателното решение, следва да се възприема, че в тази хипотеза

попадат само тези отношения, при които смъртта има пряко и продължително негативно въздействие върху живота на близкия, обременява ежедневието и бъдещето му с продължителни негативни емоции, поради липсата на изключително значим близък.

При преценката налице ли е този критерий съдът намира, че в случая следва да се отчитат и спецификите на традиционните за българското семейство отношения.

В традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост.

Разпитаната св. М. Г. установява, че починалият и сестра му имали много близки отношения, независимо че живеели в различни градове.

Съдът намира, че между починалият неговата сестра ищцата Л. С. действително е била налице връзка, но не се установи по естеството си, тя да е надхвърляла традиционните представи за такава, още повече, че в продължение на повече от 10 години те са живеели в различни градове. Свидетелите на установиха ищцата да е понесла неимуществени вреди, морални болки и страдания, които да надхвърлят като интензитет и продължителност, нормалните характерни чувства от настъпилата внезапна смърт на сестра/брат.

Няма никакви данни смъртта на Г. да е причинила на ищцата С. емоционални и психически проблеми и да е довела до промяна в начина ѝ на живот и в социалното ѝ функциониране. Напротив установи се от разпита на свидетелката, че тя е останала изключително уравновесена и спокойна и е помагала на всички останали вкл. и на свидетелката.

Имайки предвид гореизложеното, съдът приема, че по делото не е проведено пълно и главно доказване на критериите, възприети в ТР №1/2016 година на ОСНГТК на ВКС - наличие на особено близка духовна и емоционална връзка с починалия, даваща основание да се направи изключение от правилото за определяне на кръга на правоимащите съобразно ППВС 4/1961 година и 5/1969 година, свързана с причиняване на неимуществени вреди в правната сфера на ищеца, чиито интензитет и продължителност надхвърлят нормално присъщите за отношенията между брат и сестра.

Поради така приетото, следва предявеният иск от Л. С. да се **отхвърли изцяло.**

На основание чл. 78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Пазарджишки окръжен съд държавна такса върху присъденото обезщетение в размер на **3200 лева**, както и на основание чл.11 от Тарифа ГПК д.т. в размер на **5 лева** в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

При този изход на делото на всяка от страните се полагат разноски.

Ищцата Н. Ш. е претендирала определяне на разноски по реда на чл.38 ал.1 т.2 ат

ЗАдв. Според така осъществената безплатна адвокатска помощ, което е обективизирано в договора за правна защита и съдействие и представеното пълномощно, процесуалният представител адвокат Н. Н. Д. ШАК, със служебен адрес гр.С. ул.“Х. Бе.“ №, четвърти полуетаж оф.№ има право на адвокатско възнаграждение по чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата, в размер не по нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал. 2 ЗАдв. Съобразно чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения, и уважената част от материалния интерес, ответникът следва да заплати на процесуалния представител на ищцата адв. Н. Н. Д. сумата от **3630 лева**. Във оформеното искане от адв.Д. за определяне на разноски е посочено, че се претендира присъждане на адв.хонорар с ДДС, представени сочи се, че същият е регистриран по ЗДДС.В този случай дължимият адв хонорар с вкл. ДДС е в размер на **4356 лева**.

Ответникът също е представил доказателства и списък по чл. 80 от ГПК, с искане за присъждане на разноски в общ размер на 8247 лева от които – 7872 лева възнаграждение за изготвяне на писмен отговор и процесуално представителство, съгласно фактура представена от Адвокатско дружество „Харалампиева, Янкова и Цървуланова“, 120 лева по чл.7 ал.9 от Наредбата и 250 лева депозит за вещи лица и 5 лева съд.удостоверение.Към размера на тези разноски следва да бъдат добавени, съобразно определението на съда, с което ответника бе задължен да внесе доп.възнаграждение на вещите лица в размер на 526 лева.

По направеното възраж.е за прекомерност на адв.възнаграждение от 7872 лева с ДДС от ищцовата страна, съдът счита същото за основателно, тъй като минималният размер при интерес от 200 000 лева/цената на сбора от двата иска/, съобр. чл.7, ал.2, т.5 от Наредба №1 с вкл. ДДС е 6636 лева.При уговорено едно общо възнаграждение, следва да се добави и 120 лева по чл.7 ал.9 от Наредбата/тъй като са проведени повече от две съдебни заседания/ или общият размер на адв.възнаграждение е 6756 лева.Така намалено адв.възнаграждение прави сбор от разноските за ответната страна в размер на 7537 лева.

Съобразно отхвърлената част от исковете на двете ищци от тези разноски на ответника се полагат разноски в размер на **4522.20 лева**, които следва да бъдат заплатени **общо от двете ищци**.

Воден от горното и на основание чл.235 и чл.236 от ГПК **Пазарджишкият Окръжен съд,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Сдруж.е „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ

АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, с булстат 130764706 с адрес гр.София ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.2, със съдебен адрес гр.София 1000 ул.“Съборна“ №5 ет.4 ап.дясно Адвокатско дружество „Харалампиева, Янкова и Цървуланова“, **да заплати на Н. А. Ш., с ЕГН *****, с адрес гр.П. ул.“Х. Б.“ №, вх.“, на основание чл.511, ал.1, т.2 от КЗ във вр. с чл.513 от КЗ, във вр. с чл.45 от ЗЗД сумата от 80 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди - болки и страдания причинени от смъртта на нейният син – Г. И. Г. с ЕГН *****, в резултат на ПТП настъпило на 24.05.2020 година в 18.35 часа на път ПП I-179.2 км. посока гр.М.-гр.Б., между ТИР м.Мерцедес, модел Актрос 1842 с рег. № и триосно полуремарке, управляван от виновния водач М. Б. и МПС л.а. Шкода Фабия, с рег. №, управляван от Г. И. Г., за което има влязла в сила присъда №29/6.10.2020 година по н.о.х.д. №284/2020 година по описа на Софийски Окръжен съд за 2020 година, **ведно със законната лихва, считано от 17.03.2021 година/изтичане на тримесечният срок/ до окончателното изплащане на главницата, като за разликата над 80 000 лв. до пълния предявен размер от 150 000 лв. и за претендирани законни лихви върху главницата, с начален период от 17.12.2020 година и втора лихва с период от 13.01.2021 година, ОТХВЪРЛЯ** исковете като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.**

ОТХВЪРЛЯ исковете на Л. И. С. с ЕГН*****, с адрес ул.“М.“ № ет., със съдебен адрес гр.С. ул.“Х. Б.“№ полует. офис и адв.Н. Н.Д. и Ж. В. Т., **срещу** Сдруж.е „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, с булстат 130764706 с адрес гр.София ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.2, със съдебен адрес гр.София 1000 ул.“Съборна“ №5 ет.4 ап.дясно Адвокатско дружество „Харалампиева, Янкова и Цървуланова“, **с който се иска** на основание чл.511, ал.1, т.2 от КЗ във вр. с чл.513 от КЗ, във вр. с чл.45 от ЗЗД, поради настъпила смърт на 24.05.2020 година на нейният брат Г. И. Г. с ЕГН *****, в резултат на ПТП, да й бъде присъдено **обезщетение за неимуществени** вреди в размер **на 50 000 лева**, **ведно със законна лихва върху посочената по-горе сума съгласно чл.429, ал.3 от КЗ**, считано от датата на уведомяване с извънсъдебната претенция - **17.12.2020г.** до окончателното й изплащане, **както и** **ведно със законна лихва върху посочената по - горе суми** считано от **13.01.2021г.** до окончателното изплащане, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА Сдруж.е „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, с булстат 130764706 с адрес гр.София ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.2, със съдебен адрес гр.София 1000 ул.“Съборна“ №5 ет.4 ап.дясно Адвокатско дружество „Харалампиева, Янкова и Цървуланова“, да **заплати** по сметка на Окръжен съд П. на основание чл.78 ал.6 от ГПК, държавна такса в размер на **3200 лева /съобразно уважената част от исковете/**, както и на основание чл.11 от Тарифа ГПК д.т. в размер на **5 лева** в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА Сдруж.е „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, с булстат 130764706 с адрес гр.София ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.2, със съдебен адрес гр.София 1000 ул.“Съборна“ №5 ет.4 ап.дясно Адвокатско дружество „Харалампиева, Янкова и Цървуланова“, да **заплати** на адвокат Н. Н. Д. ШАК, със служебен адрес гр.С.ул.“Х. Б.“ № четвърти полуетаж оф.№6, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, във вр. чл.38, ал.2 от ЗАДв, възнаграждение в размер на **4356 лева с ДДС /съобразно уважената част от иска/**.

ОСЪЖДА Н. А. Ш., с ЕГН *****, с адрес гр.П. ул.“Х. Б.“ № вх.““ и Л. И. С. с ЕГН*****, с адрес ул.“М.“ № ет., със съдебен адрес гр.С. ул.“Х. Б.“№полует.офис и , адв.Н. Н.Д. и Ж. В.Т., да **заплатят общо на** Сдруж.е „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, с булстат 130764706 с адрес гр.София ул.“Граф Игнатиев“ №2 ет.2, разноси съобразно отхвърлената част от исковете в размер на **4522.20 лева**.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Апелативен съд гр. Пловдив.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Окръжен съд – М.: _____